

Arrest

nr. 77 639 van 20 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 december 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DER HASSELT en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 september 2009 wordt aan de verzoekende partij een bijlage 8 afgegeven ten gevolge van haar aanvraag van 2 september 2009, gedaan als student.

Op 1 december 2011, met kennisgeving op 16 december 2011, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“(...) In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...] [S. D.] [...]

Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg op 22.09.2009 de bijlage 8 en op 09.10.2009 de E-kaart als student. Overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt vold[aa]n.

Dienst Vreemdelingenzaken werd immers recentelijk ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Bij gebrek aan enige economische activiteit of voldoende bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in categorie 2 en dit sedert 01.08.2010, dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkenen niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als student (art. 40, §4, 3° van de wet van 15.12.1980) en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan: *"Schending van een substantiële vormvereiste: gebrek aan identificatie van de persoon die de beslissing ondertekende, minstens geheel onleesbare naam."*

Het middel luidt als volgt:

"De bestreden beslissing dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché W. D. (???) maar draagt geen originele handtekening.

Er figureert enkel een onleesbare, ingescande handtekening op de beslissing.

Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan.

De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten, dat als volgt bepaald:

"... Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder:

1 "elektronische handtekening" : gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.

2 "geavanceerde elektronische handtekening" : elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan die volgende eisen voldoet:

a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden

b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren

c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;

d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord."

Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische we kunnen nagaan.

In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en uitgeprint.

Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening.

"La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie." (P. Lecocq — B. Vanbrabant, *La preuve du contrat conclu par voie électronique*, Act. Dr. 2002/3, p. 256).

De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden.

Eveneens laat het niet toe na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon.

Zo kan de toegang tot de code van de kwestieuze ambtenaar bv. volstaan om de beslissing met ingescande handtekening door te sturen.

Het afprinten is in ieder geval niet door de kwestieuze ambtenaar gebeurd.

Het is in die omstandigheden niet uit te sluiten dat de gescande handtekening kon worden aangebracht door een niet gemachtigde ambtenaar en de beslissing derhalve niet uitgaat van de bevoegde persoon.

Er is dan ook reden om te geloven dat de werkelijke auteur niet de gemachtigde ambtenaar is.

De handtekening op de beslissing is niet leesbaar.

4.1.6. De administratieve beslissing d.d. 1 december 2011 (betekend op 16 december 2011) is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.

"Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarden kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij de handtekening niet met de hand is gemaakt.

Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd." (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV-18.430).

De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek." "

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij klaarblijkelijk niet de bevoegdheid van de auteur van de beslissing, attaché [W. D.], bekritiseert, maar enkel betwist of de aangebrachte gescande handtekening rechtsgeldig is en of ze wel effectief door hem geplaatst werd.

Verwerende partij bevestigt dat de handtekening door de bevoegde ambtenaar elektronisch werd aangebracht op de beslissing. Verzoeker geeft geen enkele indicatie van het tegendeel.

Loutere gissingen en vermoedens, zonder zelfs maar één concreet element aan te brengen, volstaan niet om de stelling hard te maken dat de handtekening zou geplaatst zijn door een niet bevoegd persoon.

Het betreft inderdaad een gescande handtekening. Verwerende partij merkt op dat verzoekende partij ook vaststelt dat de aangebrachte handtekening een gescande handtekening is.

Verwerende partij merkt op dat een gescande handtekening dient te worden beschouwd als een gewone elektronische handtekening. Voor de totstandkoming van een dergelijke handtekening is een paswoord vereist, alsook een code die enkel gekend is door de ondertekenaar.

De gescande handtekening die voorkomt op de beslissing, is beschermd door een wachtwoord. Dit wachtwoord moet heringegeven worden door de gebruiker, telkens bij een handtekening wenst te plaatsen. Er wordt gebruik gemaakt van strikt persoonlijke logins en wachtwoorden.

Er zijn in de procedure ook garanties ingebouwd dat gehandtekende beslissingen later niet meer gewijzigd kunnen worden, en in pdf-formaat gearchiveerd worden.

Verzoeker brengt zelfs geen begin van bewijs aan dat deze procedure niet correct werd gevolgd.

Verzoekende partij lijkt te suggereren dat de beslissing door iemand anders werd genomen dan de genoemde attaché, die als auteur op de beslissing vermeld wordt. Daarbij gaat verzoekende partij er

klaarblijkelijk vanuit dat iemand anders zich de code van de genoemde attaché heeft toegeëigend en de beslissing op onrechtmatige wijze heeft genomen. Ook de handtekening zou in dat geval vervalst zijn. Verwerende partij merkt op dat als verzoekende partij van oordeel is dat er fraude werd gepleegd omdat een niet-bevoegd persoon of een ander persoon dan de auteur van de beslissing, gebruik heeft gemaakt van de code van een bevoegde ambtenaar om de gescande handtekening te plaatsen, zij een klacht dient neer te leggen voor valsheid in geschrifte. Loze beschuldigingen, zonder zelfs maar een begin van bewijs aan te brengen, zijn alleszins niet voldoende om de authenticiteit van de beslissing op geldige wijze in twijfel te trekken.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing, bij gebrek aan tegenindicaties aangebracht door verzoekende partij, genomen werd door de bevoegde attaché die daartoe de nodige bevoegdheid heeft en door hem ondertekend werd middels een elektronische handtekening.

Louter ten overvloede verwijst de verwerende partij ter ondersteuning naar het arrest van de Raad van State, nr. 207.655, dd. 24 september 2010.

“(...)”

Het eerste middel is niet ernstig.”

2.1.3. De Raad merkt op dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er stelt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan ‘ondertekening’, niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en wanneer dus helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon, wat in casu niet het geval is.

Wat de naam van de ondertekenaar van de bestreden beslissing betreft, blijkt duidelijk uit het administratief dossier dat deze W.D. luidt, naam die de verzoekende partij overigens citeert in het verzoekschrift en aldus kent.

De verzoekende partij verwijst naar de wet van 9 juli 2000, bedoeld wordt 2001, houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten (hierna: de wet van 9 juli 2001) en uit kritiek op het feit dat de bestreden beslissing een gescande handtekening bevat, maar geen “elektronische”.

Hoewel de wet van 9 juli 2001 nergens bepaalt dat deze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uitgegaan te worden dat het geschetst juridisch kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatedienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen (*Parl.St.* Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc 0322/001 p.5) stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd werd “de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen.” Conform artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventuele aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van elektronische handtekeningen in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Alleszins houdt artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 in dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in deze wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector.

Artikel 4, § 4 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“(...) § 4. Onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht of deze handtekening gerealiseerd wordt door een natuurlijke dan wel door een rechtspersoon.”

Het staat niet ter betwisting dat de elektronische handtekening aangebracht op de bestreden beslissing geen gekwalificeerde elektronische handtekening betreft zoals omschreven in voormeld artikel 4, §4 van de wet van 9 juli 2001. De vreemdelingenwet bepaalt evenwel nergens dat de beslissingen die getroffen worden in het kader van de wet een geavanceerde elektronische handtekening dienen te bevatten.

Artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of*
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of*
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatie dienstverlener afgegeven certificaat, of*
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt.”*

Hieruit volgt dat er aan een gewone elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid dient te worden ontzegd louter en alleen omwille van de afwezigheid van een gekwalificeerd certificaat of wegens het feit dat geen gebruik werd gemaakt van een veilig middel.

In dit verband geeft verwerende partij trouwens in de nota aan dat voor de totstandkoming van de handtekening een wachtwoord vereist is, alsook een code die enkel gekend is door de ondertekenaar, gegeven dat niet door de verzoekende partij wordt weerlegd, en dat de ondertekenaar de uitsluitende controle heeft over de middelen nodig voor de totstandkoming van de handtekening.

Artikel 2, tweede lid, 1, van de wet van 9 juli 2001 definieert de elektronische handtekening als *“elektronische gegevens, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.”* Voor de zogenaamde gewone elektronische handtekening zijn geen andere eisen bepaald, in tegenstelling tot de geavanceerde elektronische handtekening. Nergens is bepaald dat beslissingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het beëindigen van een verblijfsrecht, enkel een geavanceerde elektronische handtekening mogen dragen. De loutere bewering van de verzoekende partij als zou de ingescande handtekening *“in principe door eender wie”* geplaatst kunnen worden en dat het niet uit te sluiten valt dat *“de gescande handtekening kon worden aangebracht door een niet gemachtigde ambtenaar en de beslissing derhalve niet uitgaat van de bevoegde persoon”* wordt niet aangetoond en is een loutere bewering.

Geen enkele bepaling in de vreemdelingenwet schrijft voor dat een beslissing die genomen wordt betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een met inkt geplaatste handtekening dient te dragen. Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of andere wetten of besluiten verbiedt dat een administratieve akte een elektronische handtekening draagt. Een gescande handtekening is de digitale afbeelding die met behulp van scantechieken van een handgeschreven handtekening is gemaakt (RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Het gaat daarbij om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de wet van 9 juli 2001. De verzoekende partij toont niet aan dat de oorspronkelijke geschreven handtekening niet door slechts één persoon kan zijn gemaakt en stelt evenmin dat de bestreden beslissing een vals stuk uitmaakt. Dergelijke blote beweringen, niet door de minste aanwijzing ondersteund, kunnen niet worden aanvaard.

Derhalve kan vastgesteld worden dat de bestreden beslissing een elektronische handtekening bevat en genomen en ondertekend werd door attaché W.D. (RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Als attaché is hij bevoegd om de bestreden beslissing te nemen, wat niet wordt betwist.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij aan: *“Schending van de wettelijke verplichtingen omtrent de motivering van administratieve rechtshandelingen o.a. art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling en schending van artikel 62 Vreemdelingenwet;”*

Het middel luidt als volgt:

“Dat dit artikel bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn; Deze formele motiveringsplicht dient dus te voldoen aan twee aspecten met name er moet vooreerst een motivering zijn en deze moet daarenboven adequaat zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet vermeldt uitdrukkelijk dat deze motiveringsplicht ook toepasselijk is in beslissingen die genomen worden aangaande vreemdelingen.

Dat de motiveringsplicht in een dergelijke beslissing bevestigd werd door het Hof van Cassatie in haar arrest d.d. 18 december 1996 en in de lagere rechtspraak; (Zie Cass., 18 december 1996, P961535F, www.juridat.be; Cass., 28 januari 1987, Pas. 1987, I, 620; TVR. 1987, nr. 43, 32; J.T. 1987, 486; R.D.P.

1987, 679; Rk. Luik, 30 november 1983, T.V.R. 1984, nr. 30,113; Cass. 18 december 1996, J.T. 1997,173; T.B.R. 1997, 70; K.I. Brussel, 4 september 1996, T.V.R. 1996, 188, K.I. Bergen, 24 augustus 1993, T.V.R. 1994, 98; Bergen, K.I., 3 mei 1996, R.D.E. 1996, p. 220; Luik, K.I., 5 mei 1992, J.L.M.B., 1994, p. 164; Rk. Brussel, 23 februari 2004; R.D.E. 2004, nr. 127, p. 53).

Overeenkomstig bovenvermelde artikelen dienen de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden. In het laatste geval moeten de motieven in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht.

Een loutere verwijzing naar uitgebrachte adviezen zal echter niet volstaan indien de beslissing van die adviezen afwijkt zonder zelf de redenen te doen kennen die de getroffen beslissing verantwoorden en zonder te vermelden waarom de adviezen in andersluidende zin niet werden gevolgd, (cfr. A. MAST, Overzicht van het Belgisch administratief recht', Kluwer, Mechelen 2002, 57).

In casu wordt ondermeer de materiële motiveringsplicht geschonden.

Het is immers allerm minst duidelijk welke criteria gehanteerd worden door de administratieve overheid om verzoeker uit te wijzen.

Het is alleszins heel onkies om aan verzoeker eerst rechtmatig een E-kaart te geven (aangezien al zijn documenten in orde en goedgekeurd waren) om dan 2 jaar later ineens te stellen dat die E-kaart dient te worden afgenomen zonder verzoeker de mogelijkheid te geven om zich daarover te verdedigen!

In de bestreden beslissing staat te lezen dat: de Dienst Vreemdelingenzaken recentelijk werd ingelicht door de POD Maatschappelijke integratie Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Hoger bij de feiten werd reeds uiteengezet dat verzoeker op het ogenblik van afgifte van de E-kaart steun van het OCMW genoot. De situatie van verzoeker is dus niet gewijzigd tegenover 2 jaar geleden, alleen is hij inmiddels woonachtig te Zaventem, waar hij steun van het OCMW genoot. Verzoeker zijn inschrijving bij Actiris werd geweigerd, bij de VDAB is hij wel sedert mei 2011 ingeschreven.

Verzoeker heeft ook talrijke taalcursussen gevolgd, op heden volgt hij nog drie avonden per week Nederlandse les. Dit heeft hem wel degelijk iets opgebracht gezien hij sedert de maand augustus 2011 werkzaam is als sociale tolk (zie stuk 21). Verzoeker verblijft tien jaar in België. Verzoeker zijn zus en moeder verblijven eveneens in België en hebben een legaal statuut (verblijf). Verzoeker heeft zelfs geen familie meer in Bulgarije bij wie hij zou terecht kunnen.

Het is verzoeker een raadsel waarom opeens zijn verblijfstitel werd ingetrokken : steunt de verwerende partij deze beslissing enkel op de mededeling van het OCMW als dat hij steun geniet ? Van welk OCMW ? Waarom wordt er niets gezegd over de periode van de aanvraag waar verzoeker eveneens steun genoot van het OCMW te Anderlecht: de verwerende partij heeft toch kennis van deze zaken en desondanks oordeelt zij dat de situatie thans zou gewijzigd zijn. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is nochtans om de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er een aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, hetgeen in casu dus allerm minst gebeurd is.

De artikelen met betrekking tot de motivering verplichten de overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze (RvSt nr. 110.071, 6 september 2002, RvSt, nr. 129.466, 19 maart 2004, RvSt, nr. 132.710, 21 juni 2004, RvSt, nr. 141.180, 24 februari 2005).

Het begrip afdoende impliceert hierbij dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvV, nr. 13.649, 3 juli 2008, RvV, nr. 17.062, 13 oktober 2008, RvV, nr. 16.211, 23 september 2008).

De overheid dient de situatie in concreto te beoordelen en rekening te houden met alle relevante documenten die werden overgemaakt door verzoeker, alsook deze (correct) te beoordelen, hetgeen in casu niet gebeurd is.

In de bestreden beslissing staat te lezen dat verzoeker sedert 1 augustus 2010 steun van het OCMW genoot, dit is niet correct zoals blijkt uit de bijgevoegde informatie.

Verzoeker kan daarenboven om redenen geheel buiten zijn wil om niet om het even welk werk doen : hij is beperkt door de problemen met zijn duim. De medische attesten van arbeidsongeschiktheid liggen voor. Zelfs zo verzoeker in bulgarije was geweest, had hij niet de mogelijkheid gehad ten allen tijde aan het werk te zijn.

Er wordt daarenboven niets vermeld over het feit dat verzoeker wel degelijk werkzoekende is en hij sedert augustus 2011 aan het werk is als sociaal tolk !

Aangezien derhalve verzoeker in casu absoluut in het ongewisse is over de precieze reden van zijn uitwijzing, heeft verweerster de motiveringsplicht duidelijk geschonden en is de beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 1 december 2011, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). In de beslissing werd gesteld dat verzoeker zich heeft moeten wenden tot het OCMW bij gebrek aan economische activiteit of voldoende bestaansmiddelen. Vermits zijn bestaansmiddelen worden ter beschikking gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in de categorie 2, en dit sedert 1 augustus 2010, wordt geconcludeerd dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Verzoeker wordt geacht een onredelijke belasting te vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verzoeker beantwoordt niet meer aan de verblijfsvoorwaarden als student.

Verzoeker begrijpt niet waarom hij wordt uitgewezen, vermits hij op het moment van het verkrijgen van de E-kaart ook al OCMW steun ontving, en omdat niet in rekening wordt genomen dat hij intussen ingeschreven is bij de VDAB en al gewerkt heeft. Er wordt geen rekening gehouden met zijn medische beperking waardoor hij niet alle werk kan doen.

Verwerende partij merkt op dat in de beslissing duidelijk wordt aangegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken "recentelijk werd ingelicht" door de POD Maatschappelijk Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid over het feit dat verzoeker OCMW steun ontvangt. Dit wil zeggen dat het niet noodzakelijk bekend was of bekend kon zijn op het moment van het verlenen van de E-kaart dat verzoeker op dat moment een leefloon ontving.

Het is aan verzoeker om zijn dossier te stofferen met alle relevante elementen, en hierbij de nodige zorgvuldigheid en eerlijkheid aan de dag te leggen. Hij dient zich te bekwamen in de ingediende procedure, en moet deze zo lang als nodig opvolgen.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (RW, arrest nr. 26.814, d.d. 30 april 2010)

Het feit dat verzoeker op het moment van het verwerven van de E-kaart een leefloon zou genieten, heeft hem klaarblijkelijk niet tot nadeel gestrekt, vermits hij desondanks een E-kaart heeft ontvangen. Met onbekende informatie kan geen rekening worden gehouden, maar het weerhoudt de Dienst Vreemdelingenzaken ook niet om deze informatie te betrekken in de besluitvorming van zodra deze wel bekend is. Op zich maakt dit gegeven de thans bestreden beslissing bovendien niet onmogelijk, omdat expliciet wordt aangegeven dat ze werd genomen na recente kennisname van het feit dat verzoeker steun ontvangt.

In de beslissing wordt aangegeven dat verzoeker sedert 1 augustus 2010 een vergoeding krijgt in de vorm van een leefloon categorie 2. Dat verzoeker reeds langer steun zou trekken van het OCMW, is niet noodzakelijk tegenstrijdig met de passus in de beslissing, vermits verzoeker niet heeft aangetoond eenzelfde vorm van steun te hebben gehad voor de toekenning van de E-kaart.

Los van het bovenvermelde is het verwerende partij niet duidelijk wat verzoeker probeert aan te tonen door te stellen dat hij ook reeds voor 1 augustus 2010 een leefloon ontving.

Dit benadrukt immers alleen maar dat verzoeker inderdaad een leefloon trekt, en dus afhankelijk is van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, zelfs langere tijd dan werd vermoed. Verzoekers verblijfsrecht wordt ingetrokken omdat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Verzoeker brengt geen elementen aan die het tegendeel zouden doen uitschijnen.

Verzoeker ontkent daarnaast ook niet dat hij niet meer beantwoordt aan de verblijfsvoorwaarden van een student. Dit staat derhalve in ter discussie. Zijn inschrijving bij de VDAB en zijn beweerde werkinspanningen, zijn in die context niet relevant, minstens heeft verzoeker niet aangetoond dat deze elementen impact zouden kunnen hebben op het verblijfsvoorrecht dat hij geniet als student.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn

wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het tweede middel is niet ernstig. "

2.2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing meldt de juridische grondslag met name artikel 42bis en 40, §4 van de vreemdelingenwet en stelt dat het verblijfsrecht beëindigd wordt omdat de verzoekende partij geen economische activiteit heeft hetzij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en zich moet wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Hij vormt een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, wat ook blijkt uit het verzoekschrift.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt verzoekende partij in de periode september 2010 – oktober 2011 maandelijks leefloon ontving (opzoeking kruispuntbank van sociale zekerheid). De verzoekende partij stelt dat dit al zo was op het ogenblik van de afgifte van de E-kaart en dat het onkies zou zijn om twee jaren nadien te stellen dat deze kaart moet afgenomen worden zonder dat hij de mogelijkheid heeft zich hierover te verdedigen.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij zich door middel van huidig beroep kan verdedigen. Voorts dient te worden nagegaan of de wettelijke bepalingen ter zake zijn toegepast.

Artikel 40 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.(..).”

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet stelt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Nu uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij gedurende een ruime periode leefloon heeft ontvangen voldoet hij niet meer aan de voorwaarden waardoor hij initieel zijn verblijfsrecht verkreeg, met name aan de voorwaarde “3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een

beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.” Door de uitkering van het leefloon is de verzoekende partij niet te beschouwen als zijnde een beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Het gegeven dat de verzoekende partij zijn inschrijving bij Actiris geweigerd zag, bij de VDAB is ingeschreven sedert mei 2011, taalcursussen volgde, als sociale tolk werkt maar geen bewijzen van betalingen hiervoor neerlegt of enig beroepsinkomen, zijn langdurig verblijf in België en het gegeven dat zijn familie legaal in België zou wonen en hij geen familie in Bulgarije heeft doen aan het voorgaande geen afbreuk. Tevergeefs houdt de verzoekende partij voor dat het haar een raadsel is waarom de steunverlening de bestreden beslissing als gevolg zou hebben. De bestreden beslissing beëindigt het recht op verblijf omdat de verzoekende partij niet aantoonde student in de zin van de voormelde bepalingen te zijn enerzijds en anderzijds omdat de verzoekende partij ondertussen aangetoond heeft, aan de hand van de lange periode gedurende dewelke zij leefloon ontvangt, een onredelijke belasting te vormen voor het Rijk. Het feit dat het ontvangen van een leefloon zich gedurende een lange periode uitstrekt is al een wijziging van de situatie die de verzoekende partij niet vreemd kan zijn. Het gegeven dat het ontvangen van leefloon al langer aan de gang is dan 1 augustus 2010 strekt de verzoekende partij niet tot enig voordeel en deze materiële vergissing is niet van dien aard dat zij kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Voorts merkt de verwerende partij terecht op dat de verzoekende partij nagelaten heeft de verwerende partij op de hoogte te brengen van haar medische problemen, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij slechts een tijdelijke werkonbekwaamheid aantoonde van 18 januari 2010 tot 15 februari 2010 en een attest bijbrengt dat zij sedert 4 oktober 2010 werkbekwaam geacht moet worden zodat de besluitvorming van de verzoekende partij betreffende de onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk correct is.

Tot slot toont de verzoekende partij niet het belang aan bij haar grief dat zij zich had moeten kunnen verdedigen voor het nemen van de bestreden beslissing nu zij geen gegeven bijbrengt dat erop wijst dat er elementen zijn die de besluitvorming van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.”*

Het middel luidt als volgt:

“De overheid schendt hierdoor de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De burger moet immers kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval gedaan heeft (o.m. Cass. 10 juni 1988, Arr. Cass. 1987-88,1313; Cass. 27 maart 1992, R.M. 1991-92,1466; Cass. 6 november 2000, A.P.T., 2000, 236; R. v. St, VERVLIET, nr. 94090 van 19 maart 2001).

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur sluiten bovendien het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel in.

Hieruit volgt dat de door de overheid bij de geadmistreerde opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen in de regel moeten worden gehonoreerd en dat de overheid hierbij zorgvuldig moet optreden door niet onverhoeds in te grijpen in een bestaande situatie.

De lange termijn tussen het toekennen van de E-kaart en de ontvangst door de administratie van alle relevante documenten en de plotse betekening van het bestreden bevel 2 jaar nadat de administratie kennis had van alle relevante informatie verstaat zich niet met de hierboven aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat in casu immers geen enkele ernstige reden of nieuwe informatie bestaat om een zodanig onverwacht ingrijpende wijziging in verzoekers toestand rechtens te verantwoorden en dit integendeel rechtstreeks indruist tegen het recht op rechtszekerheid als beginsel van behoorlijk bestuur.

Of waaruit besluit de verwerende partij dat« de situatie van verzoeker geheel gewijzigd is » ? De beslissing van verwerende partij mist dan ook elke grondslag. Van verzoeker werd intussen door

verwerende partij niets meer vereist. Hij heeft geen enkele vraag ontvangen m.b.t. zijn documenten of zijn verblijfsstatuut. “

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij merkt op dat verzoeker niet kan ontkennen dat hij enerzijds een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij anderzijds niet meer beantwoordt aan de verblijfsvoorwaarden van een student. Dan kan het voor hem ook niet moeilijk zijn om aan te nemen dat zijn verblijfsrechten precair zijn, en dat zoals met de thans bestreden beslissing gebeurd is, zijn verblijfsrecht wordt beëindigd.

Verzoeker kan ook niet ontkennen dat hij wist dat zijn verblijf niet onvoorwaardelijk was, maar dat aan zijn verblijf voorwaarden waren gekoppeld. Over het niet respecteren van de voorwaarden, lijkt er geen discussie te zijn vermits verzoeker beaamt OCMW steun te krijgen, en niet ontkent niet meer te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden van een student.

Het verlenen van verblijfsrechten van meer dan drie maanden is altijd aan voorwaarden verbonden. Overeenkomstig artikel 42 bis, §1 van de Vreemdelingenwet kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Nu vast staat dat verzoeker niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden werd zijn recht op verblijf terecht beëindigd.

Het is aan verzoeker, zoals gezegd, om zijn dossier op te volgen, en waar nodig de relevante informatie te verstrekken indien zijn toestand zou wijzigen. Verzoeker heeft nagelaten dit te doen.

Nergens werd hem voorgehouden dat hij onbepert en onvoorwaardelijk verblijf zou genieten in ons land. Verzoeker toont het tegendeel alleszins niet aan. Een schending van het rechtzekerheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel is daarom niet aangetoond.

“(—) Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die beslissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. De verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan. (...) Het eerste middel is ongegrond. ” (R.v.St., arrest nr. 162.331 dd. 06 september 2006, Staatsraad Brewaeys, G/A 134.458/VII-35.981)

In casu is er wel degelijk een gewichtige reden om het verblijfsrecht in te trekken, vermits is komen vast te staan dat verzoeker OCMW steun trekt, en niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van een student.

Het derde middel is niet ernstig.”

2.3.3. Het vertrouwensbeginsel is één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest Vermeulen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen.

De verzoekende partij toont niet aan welke toezegging de verwerende partij in haren hoofde heeft gedaan betreffende het niet beëindigen van een verblijfsrecht. Evenmin toont zij een vergissing in hoofde van het bestuur aan.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande middelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

De verwerende partij heeft immers het verblijfsrecht beëindigd binnen de termijn die de wettelijke bepalingen haar toekennen om het verblijfsrecht te beëindigen.

2.4.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van "artikel 40 §4 Vreemdelingenwet."

Het middel luidt als volgt:

"Artikel 40 Vreemdelingenwet § 4 luidt als volgt:

« § 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. »

Dat er duidelijk geen rekening is gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie nu verzoeker zelfs voorafgaand aan de thans bestreden beslissing niet eens om uitleg of documenten werd gevraagd.

Artikel 42bis Vreemdelingenwet luidt als volgt:

« § 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° in de volgende gevallen

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding. »

Dat er uitdrukkelijk vermeld wordt in voornoemd artikel dat men zijn rechten behoudt als burger van de Unie indien men als gevolg van ene ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is.

Verzoeker is ingeschreven als werkzoekende en werkt op heden als sociaal tolk.

De verwerende partij schijnt de bestreden beslissing aldus enkel en alleen te steunen op het feit dat zij een melding ontvingen als dat verzoeker OCMW steun zou genieten: dit gaat niet op! "

2.4.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet duidelijk is over zijn actuele situatie. Enerzijds zegt hij ingeschreven te zijn bij de VDAB als werkzoekende, anderzijds geeft hij aan te werken

als sociaal tolk. Verwerende partij merkt op dat men niet tegelijk werkzoekende en tewerkgesteld kan zijn.

Verzoeker hekelt het feit dat hij niet gevraagd werd om bijkomende informatie te verstrekken.

Verwerende partij antwoordt daarop dat geen enkele wetsbepaling de verplichting oplegt om een onvolledig dossier te laten aanvullen met bijkomende gegevens of waaruit verzoeker kan afleiden dat hij van de verplichting om zijn dossier zorgvuldig op te volgen zou vrijgesteld zijn. In casu is komen vast te staan dat verzoeker reeds geruime tijd steun krijgt van het OCMW en bovendien niet meer bewezen heeft student te zijn. De beslissing werd met recht en rede genomen.

Verzoeker beweert dat hij zijn rechten van een burger van de Unie behoudt als hij kan aantonen tijdelijk arbeidsongeschikt te zijn als gevolg van een ziekte of een handicap. Verwerende partij merkt op dat verzoeker verblijfsrechten geniet als student. Zijn arbeidssituatie doet dus niet ter zake. Bovendien beweert verzoeker te werken als sociaal tolk. Dit betekent dat hij niet tijdelijk arbeidsongeschikt is. Zijn verklaringen zijn tegenstrijdig.

Het vierde middel is niet ernstig.”

2.4.3. Met verwijzing naar de bespreking van het tweede middel blijkt geen schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen omdat in casu zij niet voorafgaand aan de bestreden beslissing om documenten is gevraagd hetzij werd gehoord. De verzoekende partij toont niet aan welke elementen voor het nemen van de bestreden beslissing geleid hadden tot een andere besluitvorming. Voorts heeft de verwerende partij rekening gehouden met de persoonlijke situatie, gelet op het lange verloop alvorens de bestreden beslissing is genomen. Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bevond in één van de situaties opgesomd in artikel 42bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij was op 1 december 2011 niet ziek of tijdelijk arbeidsongeschikt of toont dit alleszins niet aan. De verzoekende partij toont niet aan dat zij één jaar heeft gewerkt en haar verblijfsrecht is verkregen als “student”. De verzoekende partij toont evenmin aan in het eerste jaar van het verblijf ingeschreven te zijn als werkzoekende en dat het alsdan voorziene statuut van werknemer te zijn gedurende zes maanden niet is afgelopen. Evenmin is een beroepsopleiding bewezen die een verband toont met de voorafgaande beroepsactiviteit. Zij toont evenmin aan dat het vrijwillig tolken uitstaans heeft met enige beroepsactiviteit of dat ze uit het “sociaal tolken” beroepsinkomsten kan genereren.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN